

**Nikodin
Cernodrimski**

Katadnevno **Trkalo**

КАТАДНЕВНО ТРКАЛО

Звуци

Чудни и морничави

Страотни

Или мислите мислат дека се страотни

Шумови насекаде

Одникаде доаѓаат

Навлегуваат и тераат мислите да се плашат

Ликови избледени

Но доволно страотни

Обвиткани со темнината црна

Насекаде околу битие

Трепери

Немоќно да се одбрани

Вител во душа прават

Задоволно цереќи се криковите болни

Ечат и одекнуваат

Смрзнуваќи ја и таа малку крв што остана

Но ете моќана е уште да тече низ вените

Мислите

Повторно мислат дали ова сега

Е само некој чуден сон

Или беше стварност

Или е сеуште стварност

%

Но сеедно

И двете наликуваат

Личат на кошмар

Затоа мисла сега чекор моли

Моли и преколнува да оди

Се движи

Нека не стои тука

Премногу е нестварен но морничав овој кошмар
Нека оди напред сега
Нека одат чекорите здужени како еден
Нека одат во долината
Што ете се распостила пред нив
Нека сега зберат сила да минат
Да поминат низ долината на неодлучноста
Сега ова веќе не е игра
Дилема е
Дали напред
Или назад
Каде да се оди
Лево планина
Десно планина
Напред планина
Позади кошмар
Нема никаде патоказ
Само тишина и мисли блокирани
Измешани
И тие во хаос
Но сепак некаде мора
Мора да се тргне и да се оди
Каде
Каде ли сега погледот лута збунето
Изборот е напред
Го води мисла една одлучна
Но друга неред и ствара
Дали е правилен избор
Трета вели планината на лево е помала
Но мислата одлучна вели напред
И мисла и чекор одат напред
Итаат
Грабаат
И полена на моменти но одлучно
Решително

Се качуваат по планината
Долината ја оставија
Зелените и пространи ливади се насекаде
Погледот лови брзи и ладни потоци
Но што е ова
Го нема волчиот виеш
Го нема рекот на мечката
И тивката песна на славејот
Ги нема солзите на еленот
Ја нема лукавоста на лисицата
И тие се вовлекле во дувлата свои
Или можеби нешто ги натерало
Или
Да да и ним очајот ги обзел
Ги натерал само да чмаат катадневно
Се борат како битие едно
Сто сега во планинава оди
Со поглед исполнет празнина
Гледа лови мигови
Но дупка во душа етеја се шири
Храброст го напуштила
Нема победоносен лов
Мисла очајна сега го гони
Зарем и тука тоа сега ми се случува
Неможам да ги запрам солзите
Сами доаѓаат
Бликаат од око
Мислите една по една
Доаѓаат и зборуваат
Зборуваат претворени во зборови
Несреќно битие седни на каменот
Стоплиго и дајмуја топлината
А тоа за возврат ќе ти го даде студенилото
Погледај битие
И змијата несака да те касне

Очајот
Се всадил и кај неа
Та отров смртоносен во утроба чува
И себе сака да се уништи
Друга мисла на битие
Пак очај дава и дарува
Нема ништо тука убаво
А и да има за тебе не е наменето
Ти несреќно битие
Ечи сега гласот одникаде
Ечи со ехот
Прибери ги и собери ги мислите во една
Но силна и одлучна
Решителна и храбра
Која ќе ги натера повторно чекорите
Знаеш да те понесат понатаму
Погледај ајде погледај
Врвот или крајот на оваа планина е пред тебе
Само продолжи
Од другата страна се оди полесно
Голема е планинава
Многумина исто како тебе ја изодиле
Многумина исто како тебе тука седеле
Но многумина ја зеле мислата и продолжиле
Стани и оди
Небиди како некој кој остана
И станаа гробови незнајни
Зарем не ги слушаш гласовите нивни
Крикови се
Крикови полни со болка и очај
Лутаат викаат и плачат
И планинава ја прават очајна
Стани и збери ги мислите
Продолжи нема место за тебе тука
Еве еден поглед крени и погледај

Врвот ти е на дохфат
Стани и продолжи
И разбијго очајот на мали парчина
Расзбистриго повторно погледот
Расзбистриго и погледајго ова здание бело
Мраморно и блескави
Побрзај
Побрзај
Престават само што не почнала
Актерите се тука
Публиката на место
Стани и оди
Не се прашувај сега од каде ова здание
Та ти го создаде
Го изгради
Оди
Влезот етего пред тебе
Оди додека има место
Ајде извадија одлучноста и пречекориго прагот
Изработен е од злато и сребро
Обложен е со бесценети камења
Ајде пргни и погледниго холот
Широк и простран
Додека салата е невиден раскош
И часовникот
Кој како виновник стои на зидот
Го мери времето
Времето на преставата
Ги отчукува последните минути
Само миг завесата се крева
Преставата почнува
И повторно
Овој проклет кошмар
Вриоци,пискотници,удари безобзирни
Бездушни

Искривоколчени ликови на публика разноразна
И актери чудни
Со маски грозни
Или можеби се ликовите нивни
Гримаси болни
Зарем се ова луѓе
Или слуги адски
Незнаеш кој на кого мава
Кој кого камшикува
Незнаеш кој кого удира
И за што
Само битие раце крева
Раце немоќни се да се одбранат од удари
Сурови безмислосни
Неможат премногу се удариве
Од сите страни доаѓаат
Паѓаат на телото небаре дожд поројен се
Крвта некаде бавно некаде брзо тече
Часовникот споро врти
Или зарѓал веќе
Тогаш мисла дојде дека мора да се возврати
Или
Или барем да се одвратат од себе
Што подалеку
Погледот ита кон часовникот
А тој проклетник застанал
Само насмевка на него се гледа
Чинична
Проклетство проклетство
Уште колку ќе трае оваа претстава
Или што е
Смеата на гласот невидлив е заглушувачка
Ужива проклетникот што ете луѓето не се луѓе
Не се животни но како животни се
Смеата продолжува а времето никако да тргне

Којзнае колку
 Којзае кога ли започна салата да се празни
 Само целосно скршените во тело и душа
 Се немоќни да ја напуштат салата
 Но мислата лажна ги мами
 Да останат
 Да неочајуваат да не се тревожат
 Тука се за нив безмислосните чувари
 Кои како предмети обични ги фрлаат
 Во највалканата животна кал
 При тоа даруваќи им ја нивната насмевка
 Тешеќи ги дека го прават тоа за нивно добро
 А тие скршените
 Во живата кал
 Негледаат како ги влече се подолу и подолу
 Чуварите среќни ги омајуваат
 Со зборови слаткоречиви
 Зборови кој силата им ја влечат
 И ги држат како магнет долу во калта
 Од слаткоречивоста кутрите
 Немпжат да ја видат гадоста
 А чекорот ебего сега
 Споро болни тешко тргна
 Холот празен
 Вратата со трескот се затвара
 Остана само блескавиот натпис
 Кој претходно не се гледаше
ТЕАТАР НА НАСИЛСТВОТО
 Погледот го гледа и се ужаснува
 Го гледа со ужас
 О како ли не го виде кога влегуваше
 Или блескавоста го заслепи
 Или златото и среброто го замаја
 Сега мисла болна пролетува
 И чекорот го натера да забрза

Го натера да оди до реката
Барем крвта засушена да се симне
Жедта во грлото да се згасни
Капките вода од дланката
Кон грлот веќе итаат
И повторно
Повторно нешто се случува
Дали денот започна да се раѓа
Дали мракот заминува
Или и ова е некоја лажна светлост
Која само наликува на ден
Но сега тука
Има многумина кој истото го прават
Гледаат со поглед во денот
Или тоа што личи на ден
Пијат и се мијат
Сите еден во друг гледаат
Недовербата им блика од секоја пора
Вербата обострана ја нема никаде
Само фраза празна им е на устите
Јатото црни птици ја однесоа некаде далеку
Водиве
Вербата и довербата ја удавија
За себе ја приграбија
Само илузијата остана
Го мами погледот
Ја мами раката
Го врти чекорот во еден круг волшебен
Мислата тука и самата во себе се сомнева
Дали е исправна
Дали е вистинска
Или и таа е илузорна
Но сила некоја го крена чекорот
Го крена и го придвижи
Грам сила е тоа

Доволни за наредниот чекор
Кој грам сила повторно добива
Сила која и погледот го тера да гледа напред
Да миг нареден ги доведе до
МОСТОТ НА НАДЕЖТА
Која ја премостува оваа река
На Сомнежот
Не е цврст
Не е сигурен
Но е прооден
Како патека тесна е
На места и лизгав е
И чекорите не се сигурни
Можат да пропаднат во безбројните дупки
И можат да пропаднат во рекат
Која сега може да ги удави
Засекогаш на дното да ги повлече
Се ниша мисли битие ќе падни
Овој мал мост
А на моменти ветерот злокобен
Дува со сила адска
Се посилено и посилено
Сакаќи така своја злоба да нахрани
Тогаш сите мисли во хор викот направија
И викото на битие упатија
Продолжи продолжи
Веќе крајот на мостот се гледа
Само уште неколку чекори направи
И веќе си тука
Продолжи и не плашисе
Со секој твој нареден чекор
Ветерот е се послаб и понемоќен
Продолжи
Направиго последниот и решителен чекор
И веќе си тука

Веќе стигна
Пристигна и зачекори
ВО ПОЛЕТО НА РАДОСТА
Погледни битие сега
Погледниги цветовите
Црвени и бујни се расцветале
Погледајги и другите
Жолти плави розеви разнобојни
Сите се различни но убави
Расцветале и мамат за поглед
Мамат за допир
Погледајги
Ни нежните детски чекори кој ги газат
Неимсе тешки
Повторно се креваат и цветаат
Смеата детска им ја вдахнува силата нова
Душата невина ги чува и пази
Солзите бистри ги залеваат
Секое утро сонцето ги гали
Секоја вечер ноќта ги милува
Но не само цветовите битие
И другите кои овде газат одат се движат
Чекорат сигурно
Се среќни
Весели распеани
И тие се радуваат
Што го победија стравот
Го поминаа кошмарот
Исчезна исто како и да не постоеше
Храброт одлучност решителност
Им беше потребен да погледнат во стравот сопствен
Беше но го нема
Ајдед битие едно ова е само уште еден твој чекор
Оставиго мостот на надешта
И зачекори

Не се плаши самиот од себеси
Згазни и ти во ова поле
Гледаш
Овде сонцето е премногу жешко за стравот
Ќе го спржи
Пепел ќе го стори
Ајде зачекори овде има почеток
Но нема крај
Овде и птиците пеат неуморно
И тие стравот го победија
И тука не се плашат од јастребот
И тие исто како тебе ја надлетаа
ДОЛИНАТА НА НЕОДЛУЧНОСТА
Ги прелетаа
ПЛАНИНИТЕ ОД БОЛКА
Седеа во
ЛИВАДИТЕ НА ОЧАЈОТ
И тие влегоа
ВО ТЕАТАРОТ НА НАСИЛСТВОТО
Капки вода се напиаа
ОД РЕКАТА НА СОМНЕЖОТ
Но и тие собраа доволно храброст
Да прелетаат преку
МОСТОТ НА НАДЕЖТА
Кој водеше директн во
ПОЛЕТО НА РАДОСТА
И
ИСКОНСКАТА ЧОВЕКОВА СЛОБОДА

Рецензија

Кога само овој свет би не' учел да живееме така, но за жал, во овој свет секојдневно сме поучувани на сосем спротивни работи. Колкумина од нас од срце можат да изговорат дека целосно Му веруваат на Човек? Лесно е да се каже, тешко да се поверува. Умот лесно може да не' излаже да мислиме дека веруваме во Човек, но вистината е дека веруваме во се' освен во Него. И токму затоа сме депримирани, под стрес, лути, нетрпеливи и полни со осуда, што е суштинска спротивност на она на кое не' учи Животот.

Умираме од желба да ни веруваат, бидејќи тоа го потхранува нашето его, нашата гордост, но сево ова се повеќе не' води кон пеколот. Не сме очистени (од гревот) и затоа не треба да копнееме да ни веруваат, туку да ги упатуваме луѓето да веруваат во Човекот. Еден на друг сме си лекции во животот, потпорни камења за правилен раст, но никогаш, ама никогаш не сме си еден на друг спасители. Постои само еден вистински Спасител, а тоа е нашиот Бог. Дали некогаш престануваме да мислиме дека нашиот Господ, нашиот Творец, здивот кој е живот во нас, всушност доброволно избра да постане смртен како нас и да биде неправедно осуден, плукан и распнат на крст од истите оние кои со љубов ги создаде? Каде ни е довербата во Бога?

Во секоја ситуација не' наведуваат да веруваме во сопственото поимање на нештата и слепо и егоистично да се бориме за да докажеме дека сме во право, кога всушност грешиме. Се расправаме еден со друг за да се потврдиме себеси, но што на крајот добиваме? Повеќе гордост. На пример, од најмала возраст одиме на училиште да учиме математика и разни други предмети, кои, се сложувам, потребни се до некаде, но каде е Човекот? Каде е нашата верба за Човекот?

И кога потрагата ќе тргне по Човекот, тогаш полека се губиме на тој пат, остануваќи на крај само Надежда.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Катадневно Тркало

Скопје 2004 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Катадневно Тркало 2004 година 18 страни

ISBN-10 608-4778-63-1

ISBN-13 978-608-4778-63-9

EAN 9786084778639